

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.139 van 26 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 9 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VANHERCK loco advocaat A. ANDRIESSEN en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Tadzjikistan te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn.

U nam in 1991 deel aan een meeting op het Sachidov plein. U werd omwille van deelname aan die meeting in 1993 voor twee dagen bij de politie opgesloten.

U had een volledige opleiding doorlopen als paracommando. In 1992 à 1993 wilden ze u naar de oorlog sturen, maar u weigerde. U werd aangehouden, en u werd voor de militaire rechtbank gebracht. U kon vluchten naar Andizjan (Oezbekistan).

Uiteindelijk was er geen rechtszaak. In 1994 à 1995 keerde u terug naar Tadzjikistan. In 1995 werd u aangehouden door een militaire patrouille. U werd vrijgekocht voor 600 US Dollar. Dat werd officieel geregeld via een advocaat. U vertrok in 1998 uit Tadzjikistan.

U kwam in de zomer van 2000 Oostenrijk binnen, en u diende een asielaanvraag in bij de Oostenrijkse asielinstanties. U kreeg een weigering.

U vertrok naar Frankrijk, en u diende een asielaanvraag in bij de Franse asielinstanties. U kreeg een weigering.

In 2003 ging u naar Zwitserland, en u diende een asielaanvraag in bij de Zwitserse asielinstanties. U werd gerepatrieerd naar Frankrijk.

U ging naar Nederland, en u diende een asielaanvraag in bij de Nederlandse asielinstanties. U ontving een weigering.

U vertrok naar Oostenrijk, maar op weg naar Oostenrijk werd u opgepakt in Duitsland, waar u 2 maand in de gevangenis zat.

In 2004 diende u een asielaanvraag in bij de Duitse asielinstanties. U wachtte geen antwoord af, want u vertrok naar Oostenrijk.

Omwille van de Dublin akkoorden werd u naar Nederland overgebracht.

U diende in 2004 een asielaanvraag in bij de Nederlandse asielinstanties, maar uw vraag werd niet aanvaard. U reisde dan via Frankrijk naar Spanje.

In 2005 diende u een asielaanvraag in bij de Spaanse asielinstanties, maar u werd geweigerd omdat u moest terugkeren naar Nederland.

U ging naar Frankrijk, waar u bleef tot eind 2005.

Dan reisde u via Litouwen en Belarus naar Tadzjikistan, waar u toekwam in februari 2006.

U bleef 2 à 3 dagen in Tadzjikistan en u kende geen concrete problemen. Uw oom gaf aan dat iedereen van uw familie vertrokken was naar de Russische Federatie. Uw oom gaf aan dat de problemen die jullie vroeger hadden wel eens opnieuw zouden kunnen beginnen.

U reisde daarna naar Oezbekistan waar u bleef tot eind 2006 en waar u werkte als herder.

In december 2006 keerde u terug naar Tadzjikistan. U kende er geen problemen. U haalde bij uw oom documenten op en dan reisde u verder naar Kazachstan waar u ongeveer 2 weken bent gebleven.

Daarna vertrok u naar de Russische Federatie waar u 2 à 3 maanden verbleef.

In april 2007 reisde u via onder andere Belarus naar België.

U kwam België binnen op 15 april 2007, en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 17 april 2007;

B. Motivering

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u in 1993 voor 2 dagen bij de politie werd vastgehouden omwille van deelname aan een betoging van de oppositie (CGVS, p. 17).

U verklaart geen lid te zijn van een politieke partij in Tadzjikistan (CGVS, p. 19), en u geeft aan dat u geen concrete aanwijzingen hebt dat ze u na 16 jaar nog zouden viseren omwille van deelname aan een betoging in 1991 (CGVS, p. 20).

Hierover dient te worden opgemerkt dat – gezien het feit dat u volgens uw eigen verklaringen Tadzjikistan pas verlaten hebt in 1998 (CGVS, p. 16) – deze feiten er niet toe hebben aangezet Tadzjikistan te verlaten.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u zelf uitdrukkelijk aangeeft dat u geen concrete aanwijzingen hebt dat ze nog steeds zouden viseren omwille van deelname aan die betoging.

Bijgevolg kan dit feit onmogelijk het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming staven.

U geeft verder aan tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u als paracommando problemen vreest omdat u weigerde mee te vechten in de burgeroorlog die duurde van 1991 tot 1998 (CGVS, 13, 17 en 20). U vreest dat de militaire autoriteiten u nog steeds zoeken (CGVS, p. 16).

Hierover dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal zelf duidelijk hebt aangegeven dat er nooit een rechtszaak tegen u is geweest in verband met deze problematiek (CGVS, p. 14), en dat uw weigering te gaan vechten officieel geregeld werd in 1995 via een advocaat (CGVS, p. 15).

Hierover dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u deze problemen door u reeds in 1995 werden opgelost, en dient bijkomend te worden opgemerkt dat u zelf uitdrukkelijk aangeeft dat u geen concrete aanwijzingen hebt dat u nog steeds gezocht wordt omwille van uw weigering om niet mee te vechten in de burgeroorlog (CGVS, p. 20). Concluderend kan dan ook gesteld worden dat deze problematiek evenmin tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan staven.

U verklaart tenslotte tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u zelf in januari/februari 2006 naar Tadzjikistan bent teruggekeerd voor 2 à 3 dagen, en dat u december 2006 nogmaals naar Tadzjikistan bent teruggekeerd en u stelt uitdrukkelijk dat u telkens bij uw terugkeer in Tadzjikistan geen problemen hebt ondervonden (CGVS, p. 6 en 10).

Hierover dient te worden opgemerkt dat er bezwaarlijk kan gesproken worden van een bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangezien u zelf tot tweemaal toe vrijwillig bent teruggekeerd naar Tadzjikistan.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen verder ook dat u geen concrete problemen meer kende in Tadzjikistan bij uw tweevoudige terugkeer.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofde onmogelijk besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een internationaal paspoort, een binnenlands paspoort, en een geboorteakte) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielrelaas aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.1. Verzoeker roept in zijn verzoekschrift van 9 december 2008 een schending in van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien naar zijn mening het bestuur zich in casu niet voldoende geïnformeerd heeft en dus niet met kennis van zaken een beslissing kon nemen, een schending van het redelijkheidsbeginsel aangezien de motieven ongenueanceerd of onjuist zijn, het proportionaliteitsbeginsel, het algemeen rechtsbeginsel van de eerlijke behandeling van zijn zaak, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 49, 49/2, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980, artikel 6 E.V.R.M. en artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker stelt dat het feitenrelaas dient te worden aangevuld met de overwegingen dat zijn familie welbekend was, behoorde tot de intellectuele wereld en het christelijke geloof aanhing. Hij laat gelden dat in 1998 in Tadzjikistan de “schoonmaak van de intelligentsia” plaatsvond, waarbij zijn familie gevisieerd werd.

Verzoeker verklaart dat het helemaal niet waar is dat hij geen gevaar meer liep en dat steeds de dreiging blijft van vrijheidsberoving, foltering of gewelddadige dood.

Hij meent ook dat niet voldoende werd weergegeven dat hij omwille van de onveiligheid, slechts enkele dagen verbleef in Tadzjikistan en dat hij er verborgen leefde terwijl zijn oom alle formaliteiten regelde. Verzoeker maakt melding van een incident waarbij zijn moeder geslagen werd en later overleed.

Zijn hele familie week nadien uit naar de Russische Federatie.

Hij keerde enkel terug om documenten te verkrijgen met gevaar voor eigen leven. Zijn hoedanigheid van ex-militair zorgde er immers voor dat hij als “oppositioneur” werd beschouwd (zie het verzoekschrift, p. 4), waardoor hij blijvend risico liep.

Verzoeker stelt dat hij een “low-profile” aanhield (zie het verzoekschrift, p. 5) in zijn thuisland en er heimelijk en slechts voor een korte periode vertoefde. Hij verklaart dat het bekomen van de documenten werd geregeld door zijn oom, zodat hij zich niet bij de autoriteiten diende aan te bieden.

2.2. Artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 heeft geen directe werking in de Belgische rechtsorde, bijgevolg kan de schending ervan niet dienstig worden aangevoerd.

Wat betreft artikel 6 E.V.R.M., werd reeds geoordeeld dat dit artikel niet van toepassing is op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De aanhef van artikel 6 E.V.R.M. geeft trouwens zelf aan dat het van toepassing is op burgerlijke rechten en niet op politieke (zie artikel 6 E.V.R.M. "*Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen [...]*"). De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft echter politieke rechten (zie AH nr. 14/97, 18 maart 1997 dat stelt "[...] *Daaruit volgt dat een betwisting omtrent de hoedanigheid van vluchteling, een betwisting omtrent een politiek recht is.*", zie ook RvV, nr. 123, 15 juni 2007). Artikel 6 E.V.R.M. is niet van toepassing op het asielrecht (GWH, nr. 81/2008, 27 mei 2008; RvS. 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM, 6 februari 2003, *Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije*; EHRM, 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov t. Turkije*; EHRM, 5 oktober 2000, *Maaouia t. Frankrijk*).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd opgeroepen voor een verhoor; dat deze tijdens dit verhoor de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Verzoeker werkt niet uit op welke wijze de Commissaris-generaal heeft nagelaten zich te informeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet geschonden.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel, het algemeen rechtsbeginsel van de eerlijke behandeling van zijn zaak, de artikelen 49, 49/2 en 52 van de wet van 15 december 1980 worden niet uitgewerkt, bijgevolg heeft verzoeker geen middel.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt, verzoeker lijkt de motivering te viseren.

De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS. 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing niet betwist noch weerlegt; deze blijven bijgevolg staande.

Verzoeker poogt in wezen te wijzen op enkele zaken die naar zijn mening onvoldoende werden belicht en waardoor, naar zijn mening de bestreden beslissing tot een andere conclusie zou zijn gekomen.

Wat betreft verzoekers verwijzingen naar problemen van zijn familie, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niet verder komt dan blote beweringen, die bovendien op geen enkele wijze worden verbonden aan zijn problemen, noch aan elementen in het administratief dossier. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De eventuele dreiging op vrijheidsberoving waar verzoeker op doelt, is ongeloofwaardig aangezien hij zelf verklaarde dat deze problemen definitief geregeld werden via een advocaat, en dat er nooit een rechtzaak tegen hem werd aangespannen.

Verzoeker ontkende aldus zelf enige dreiging omwille van deze feiten.

Alleszins wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat verzoeker nog problemen zou kunnen ondervinden. Dit blijkt voldoende uit verzoekers verklaringen, nu hij onder meer stelde dat *“mijn oom zei dat de problemen die we vroeger hadden, misschien opnieuw zouden beginnen”* (zie het verhoorverslag van 12 september 2007, p. 11).

Er is dus allesbehalve enige concrete indicatie van problemen, verzoeker brengt ook geen enkel begin van bewijs bij.

Dit klemt des te meer nu, zoals de Commissaris-generaal terecht stelt, verzoeker vrijwillig terugkeerde, wat niet te verzoenen is met een vrees voor vervolging of ernstige schade. Verzoekers argumenten dat hij verborgen leefde en dat zijn oom met steekpenningen alle formaliteiten regelde om de documenten te verkrijgen, zijn onvoldoende om deze vaststellingen om te buigen. Integendeel, verzoeker verklaarde dat zijn oom alles via informele weg regelde.

Er valt dus niet in te zien waarom verzoeker zou terugkeren, als deze documenten niet door hem persoonlijk moesten aangevraagd en afgehaald worden.

Het feit dat verzoeker alsnog terugkeerde en zich zo blootstelde aan -volgens zijn beweringen- een eventualiteit van problemen -waarvoor zoals gezegd geen concrete indicaties bestonden-, verzet zich tegen het verlenen van geloofwaardig van zijn verklaringen.

De Raad bevestigt na lezing van het administratief dossier, integraal de argumentering van de Commissaris-generaal.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, worden aan verzoekers beweringen problemen te kennen in zijn thuisland, geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om zijn relaas te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

3.1. Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 maart 2009 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE